Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (prvního senátu)

9. listopadu 2016*

„Rozhodčí doložka — Personál mezinárodních misí Unie — Po sobě jdoucí pracovní smlouvy na dobu určitou — Návrh na náhradu škody — Zjevná nepříslušnost — Zjevná nepřípustnost“

Ve věci T-602/15,

Liam Jenkinson, s bydlištěm v Killarney (Irsko), zastoupený N. de Montigny a J.-N. Louisem, advokáty,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené A. Vitrem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

Evropské komisi, zastoupené G. Gattinarou a S. Bartelt, jako zmocněnci,

Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ), zastoupené S. Marquardtem, É. Chaboureauem a G. Pasqualettim, jako zmocněnci,

a

Eulex Kosovo, se sídlem v Prištině (Kosovo), zastoupené D. Fouquet a E. Raoult, advokátkami,

žalovaným,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 272 SFEU a znějící na překvalifikování smluvního vztahu žalobce na pracovní smlouvu na dobu neurčitou a dále na získání náhrady újmy, kterou žalobce utrpěl v důsledku neoprávněného využívání po sobě jdoucích smluv na dobu určitou a neoprávněného propuštění, a dále na to, aby bylo určeno, že Rada, Komise a ESVČ jednaly s žalobcem diskriminačním způsobem a bylo jim v důsledku toho uloženo zaplatit mu náhradu, a, podpůrně, návrh založený na mimosmluvní odpovědnosti unijních orgánů,

TRIBUNÁL (první senát)

při poradách ve složení H. Kanninen, předseda, I. Pelikánová (zpravodajka) a E. Buttigieg, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

* Jednací jazyk: francouzština.

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobce, Liam Jenkinson, irský státní příslušník, byl nejprve od 20. srpna 1994 do 5. června 2002 zaměstnán Pozorovatelskou misí Evropské unie, která byla zřízena společnou akcí Rady 2000/811/SZBP ze dne 22. prosince 2000 o Pozorovatelské misi Evropské unie (Úř. věst. 2000, L 328, s. 53), a to na základě řady smluv na dobu určitou.

2 Následně byl zaměstnán od 17. června 2002 do 31. prosince 2009 policejní misí Evropské unie, která byla zřízena společnou akcí Rady 2002/210/SZBP ze dne 11. března 2002 o policejní misi Evropské unie (Úř. věst. 2002, L 70, s. 1), opět na základě řady smluv na dobu určitou.

3 Nakonec byl žalobce zaměstnán od 5. dubna 2010 do 14. listopadu 2014 na základě jedenácti po sobě jdoucích smluv na dobu určitou misí Eulex Kosovo. Mise Eulex Kosovo byla zřízena společnou akcí Rady 2008/124/SZBP ze dne 4. února 2008 o Misi Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (Úř. věst. 2008, L 42, s. 92). Tato společná akce byla opakovaně prodlužována. Rozhodnutím Rady 2014/349/SZBP ze dne 12. června 2014, kterým se mění společná akce 2008/124/SZBP o Misi Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (Úř. věst. 2014, L 174, s. 42), použitelným na okolnosti projednávané věci, byla prodloužena do 14. června 2016.

4 Naposledy byla společná akce prodloužena, a to do 14. června 2018, rozhodnutím Rady 2016/947/SZBP ze dne 14. června 2016, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2016, L 157, s. 26).

5 Během platnosti své pracovní smlouvy na období od 15. června do 14. října 2014 byl žalobce dopisem vedoucího mise Eulex Kosovo ze dne 26. června 2014 informován o konci svého úkolu a o neobnovení své pracovní smlouvy po 14. listopadu 2014.

6 Poslední smlouva na dobu určitou byla mezi Eulex Kosovo a žalobcem uzavřena na období od 15. října do 14. listopadu 2014 (dále jen „poslední smlouva na dobu určitou“) a nebyla obnovena. Tato poslední smlouva na dobu určitou v článku 21 obsahuje ujednání o příslušnosti Soudního dvora Evropské unie pro spory plynoucí ze smlouvy, a to na základě článku 272 SFEU.

Průběh řízení

7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. října 2015 podal žalobce projednávanou žalobu.

8 Samostatnými podáními došlými kanceláři Tribunálu 28. dubna 2016, pokud jde o Evropskou komisi, dne 3. května 2016, pokud jde o Eulex Kosovo, a dne 4. května 2016, pokud jde o Evropskou službu pro vnější činnost (ESVČ) a Radu Evropské unie, vznesly žalované námitky nepřípustnosti na základě článku 130 jednacího řádu Tribunálu.

9 Žalobce předložil vyjádření k těmto námitkám dne 27. července 2016.

Návrhová žádání účastníků řízení

10 Žalobce v žalobě navrhuje, aby Tribunál:

— v první řadě:

— pokud jde o práva plynoucí ze soukromoprávní smlouvy:

— překvalifikoval jeho smluvní vztah na pracovní smlouvu na dobu neurčitou,

— konstatoval porušení smluvních povinností žalovanými, zejména pak povinnosti oznámení výpovědi v rámci ukončení smlouvy na dobu neurčitou, a v důsledku toho, z titulu náhrady újmy způsobené zneužíváním po sobě jdoucích smluv na dobu určitou projevující se dlouhodobou nejistotou žalobce a porušení povinnosti oznámení výpovědi v rámci ukončení smlouvy:

— uložil žalovaným zaplatit žalobci náhradu za nedodržení výpovědní lhůty ve výši 176 601,55 eura, stanovenou na základě počtu let služby v misích zřízených Unií,

— podpůrně, uložil žalovaným zaplatit žalobci náhradu za nedodržení výpovědní lhůty ve výši 45 985,15 eura, stanovenou na základě počtu let služby pro Eulex Kosovo,

— rozhodl, že propuštění žalobce je neoprávněné, a v důsledku toho uložil žalovaným zaplatit mu náhradu vyčíslenou *ex aequo et bono* na 50 000 eur,

— konstatoval, že žalované nevystavily dokumenty požadované zákonem při ukončení smlouvy, určené pro správu sociálního zabezpečení,

— uložil jim zaplatit žalobci částku 100 eur za každý den prodlení, počínaje dnem podání této žaloby,

— uložil jim předat dokumenty související s ukončením smlouvy, určené pro správu sociálního zabezpečení,

— uložil žalovaným zaplatit úroky z výše uvedených částek, stanovené na základě belgické zákonné úrokové míry;

— pokud jde o zneužití pravomoci a diskriminaci:

— prohlásil, že ESVČ, Rada a Komise zacházely s žalobcem během jeho práce v misích, které zřídily, diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, nároků na důchod a souvisejících výhod, jakož i co se týče záruky dalšího pracovního uplatnění, aniž to bylo objektivně odůvodněno,

— určil, že žalobce měl být přijat jako dočasný zaměstnanec ESVČ, Rady nebo Komise,

— uložil ESVČ, Radě a Komisi nahradit mu škodu způsobenou ztrátou odměny, důchodu, příspěvků a výhod, k níž došlo na základě výše uvedených porušení unijního práva, a uložil jim zaplatit úroky z těchto částek, stanovené na základě belgické zákonné úrokové míry,

— stanovil účastníkům řízení lhůtu pro stanovení uvedené náhrady, která by měla zohledňovat platovou třídu a platový stupeň, do nichž měl být žalobce při přijetí zařazen, průměrný růst odměn, jeho služební postup a příspěvky, které měl pobírat na základě takové smlouvy dočasného zaměstnance, a srovnal získaný výsledek s odměnou, kterou žalobce skutečně obdržel;

— podpůrně:

— konstatoval porušení povinností žalovanými,

— uložil jim nahradit žalobci újmu plynoucí z uvedených porušení, která je *ex aequo et bono* odhadována na 150 000 eur,

— v každém případě uložil žalovaným náhradu nákladů řízení.

11 Rada navrhuje, aby Tribunál:

— se prohlásil za nepříslušný v rozsahu, v němž se žaloba týká účinků vyvolaných řadou smluv podepsaných žalobcem,

— podpůrně, rozhodl, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje proti ní,

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

12 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— žalobu odmítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti ní,

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

13 ESVČ navrhuje, aby Tribunál:

— se prohlásil za nepříslušný,

— žalobu každopádně odmítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti ní,

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

14 Eulex Kosovo navrhuje, aby Tribunál:

— žalobu odmítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti ní,

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

15 Podle článku 126 jednacího řádu v případě zjevného nedostatku pravomoci Tribunálu k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřípustný nebo po právní stránce zjevně zcela neopodstatněný, může Tribunál na návrh soudce zpravodaje kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.

16 V projednávaném případě pokládá Tribunál věc za dostatečně objasněnou písemnostmi ve spise a rozhodne, aniž by pokračoval v řízení.

K hlavním bodům návrhových žádání

17 V první části hlavních bodů svých návrhových žádání žalobce Tribunál žádá, aby překvalifikoval jeho smluvní vztah na pracovní smlouvu na dobu neurčitou, konstatoval porušení smluvních povinností žalovanými, zejména pak povinnosti oznámení výpovědi při ukončení smlouvy na dobu neurčitou, určil, že jeho propuštění je neoprávněné, a v důsledku toho uložil žalovaným zaplatit mu náhradu újmy utrpěné v důsledku zneužití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, porušení povinnosti oznámení výpovědi a neoprávněného propuštění.

18 Ve druhé části hlavních bodů svých návrhových žádání žalobce Tribunál žádá, aby prohlásil, že Rada, Komise a ESVČ zacházely s žalobcem během jeho práce v misích diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, nároků na důchod a dalších výhod, určil, že měl být přijat jako dočasný zaměstnanec jedné z nich, a uložil jim v důsledku toho nahradit mu vzniklou újmu.

19 Ve svých námitkách nepřípustnosti žalované tvrdí, že předchozí pracovní smlouvy žalobce obsahují ujednání o příslušnosti soudů v Bruselu (Belgie), pokud jde o spory spojené s těmito smlouvami, a že Tribunál tedy není pro rozhodování o účincích souvisejících s těmito smlouvami příslušný. A dále každá z žalovaných tvrdí, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž byla podána proti ní.

20 Pravomoci Tribunálu jsou ty, jejichž výčet je podán v článku 256 SFEU a jak jsou upřesněny v článku 51 statutu Soudního dvora Evropské unie. Na základě těchto ustanovení má Tribunál pravomoc k rozhodování v prvním stupni o sporech ohledně smluvních záležitostí, jež mu byly předloženy, pouze na základě rozhodčí doložky. V případě neexistence takové doložky by Tribunál rozšířil svou soudní pravomoc mimo oblast sporů, pro které je jeho příslušnost taxativně stanovena článkem 274 SFEU, přičemž toto ustanovení přiznává vnitrostátním soudům příslušnost podle obecného práva pro rozhodování ve sporech, jejichž stranou je Unie (usnesení ze dne 3. října 1997, Mutual Aid Administration Services v. Komise, T-186/96, EU:T:1997:149, bod 47, a ze dne 30. září 2014, Bitiqi a další v. Komise a další, T-410/13, nezveřejněné, EU:T:2014:871, bod 26).

21 Zaprvé je třeba uvést, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že všechny předchozí pracovní smlouvy uzavřené mezi misemi a žalobcem obsahovaly ustanovení výslovně uvádějící, že ve sporech plynoucích z těchto smluv nebo jich se týkajících jsou příslušné bruselské soudy.

22 Pouze poslední smlouva na dobu určitou výslovně stanoví, a to v článku 21, že ve sporech plynoucích z této smlouvy nebo jí se týkajících je příslušný na základě článku 272 SFEU Soudní dvůr Evropské unie.

23 Z toho plyne, že jelikož byla projednávaná žaloba podána podle článku 272 SFEU, je Tribunál příslušný pouze ve věcech týkající se poslední smlouvy na dobu určitou, a to na základě v ní obsažené rozhodčí doložky. Tribunál je zjevně nepříslušný pro rozhodování ve věcech, které by mohly být důsledkem plnění pracovních smluv žalobce předcházejících poslední smlouvě na dobu určitou, jež výslovně stanovily příslušnosti belgických soudů, a tudíž pro rozhodování o předložené žalobě v rozsahu, v němž se týká účinků těchto smluv.

24 Kromě toho ve svém vyjádření k námitkám nepřípustnosti nemůže žalobce tvrdit, že ujednání o příslušnosti Soudního dvora Evropské unie obsažené v poslední smlouvě na dobu určitou zneplatňuje ujednání obsažená v předchozích smlouvách, zakotvujících příslušnost belgických soudů.

25 Je totiž třeba připomenout, že jelikož je příslušnost Tribunálu založená na článku 272 SFEU odchylkou od obecného práva, musí být vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 18. prosince 1986, Komise v. Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, bod 11). Tribunál tak může rozhodovat smluvní spor pouze v případě projevu vůle smluvních stran přiznat mu tuto pravomoc (rozsudek ze dne 24. října 2014,

Technische Universität Dresden v. Komise, T-29/11, EU:T:2014:912, bod 50; v tomto smyslu viz usnesení ze dne 3. října 1997, Mutual Aid Administration Services v. Komise, T-186/96, EU:T:1997:149, bod 46).

26 Dosah ujednání o příslušnosti Soudního dvora Evropské unie je výslovně omezen na spory týkající se poslední smlouvy na dobu určitou a nemůže se vztahovat na předchozí smlouvy stanovující příslušnost jiných soudů.

27 Mimoto je třeba připomenout, že žalobce uzavřel pracovní smlouvy s misemi navrhovaného znění dobrovolně. Podle článku 1 uvedených smluv výslovně souhlasil s podmínkami a zásadami v nich uvedenými, včetně stanovených opravných prostředků a ustanovení výslovně zakotvujících příslušnost belgických soudů.

28 Je ovšem třeba odmítnout i argument Eulex Kosovo, podle něhož ujednání o příslušnosti Soudního dvora Evropské unie v poslední smlouvě je důsledkem administrativního pochybení a žalobce tím, že potvrdil přijetí dopisu vedoucího mise Eulex Kosovo ze dne 26. června 2014, kterým byl informován o tom, že jeho smlouva nebude po 14. listopadu 2014 obnovena, implicitně uznal příslušnost bruselských soudů.

29 Je totiž třeba konstatovat, že Eulex Kosovo je stranou poslední smlouvy na dobu určitou jakožto zaměstnavatel a že žalobce se tedy vůči ní může dovolávat rozhodčí doložky, i kdyby byla výsledkem administrativního pochybení. Pouhé potvrzení přijetí dopisu informujícího žalobce o neobnovení jeho smlouvy po 14. listopadu 2014 nemůže změnit obsah ujednání o příslušnosti soudů obsaženého v poslední smlouvě na dobu určitou, která byla podepsána až po tomto dopisu.

30 Zadruhé je třeba uvést, že jedině strany smlouvy obsahující rozhodčí doložku mohou být účastníky řízení zahájeného na základě článku 272 SFEU (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Arci Nuova associazione comitato di Cagliari a Gessa, T-259/09, nezveřejněný, EU:T:2010:536, bod 40 a citovaná judikatura).

31 Pokud jde o poslední smlouvu na dobu určitou, je třeba uvést, že jak uznává žalobce, tato smlouva byla podepsána mezi žalobcem a Eulex Kosovo jako zaměstnavatelem.

32 Rozhodnutí 2014/349 pozměnilo společnou akci 2008/124 vložením článku 15a následujícího znění: „Eulex Kosovo je způsobilá k zadávání zakázek na služby a dodávky, uzavírání smluv a správních ujednání, zaměstnávání personálu, disponování s bankovními účty, nabývání a zcizování majetku, vyrovnávání svých závazků a k vystupování před soudem v rozsahu nezbytném k provádění této společné akce“.

33 Rozhodnutí 2014/349 rovněž doplnilo čl. 16 odst. 5, který stanoví následující: „Eulex Kosovo odpovídá za veškeré nároky a závazky vyplývající z provádění mandátu ode dne 15. června 2014, s výjimkou nároků souvisejících s vážným porušením povinností ze strany vedoucího mise, za něž nese odpovědnost vedoucí mise“.

34 Článek 15a společné akce 2008/124, použitelný od 12. června 2014, tedy dne svého vstupu v platnost, poskytl Eulex Kosovo možnost uzavírat smlouvy a vystupovat před soudem, čili mu přiznal způsobilost k právním úkonům.

35 Je třeba uvést, že zatímco předchozí pracovní smlouvy byly uzavřeny mezi žalobcem a vedoucím mise Eulex Kosovo, poslední smlouva na dobu určitou byla dne 15. října 2014 uzavřena mezi žalobcem a Eulex Kosovo jakožto zaměstnavatelem. Tato poslední smlouva na dobu určitou výslovně odkazuje na článek 15a společné akce 2008/124.

36 Na rozdíl od tvrzení Eulex Kosovo v její námitce nepřípustnosti je tak na základě změn provedených rozhodnutím 2014/349 způsobilá k právním úkonům a může být žalovanou v řízení před unijními soudy.

37 V tomto ohledu se Eulex Kosovo ve své námitce nepřípustnosti chybně opírá o usnesení ze dne 4. června 2013, Elitaliana v. Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292), a ze dne 23. dubna 2015, Chatzianagnostou v. Rada a další (T-383/13, nezveřejněné, EU:T:2015:246), jakož i o rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, Elitaliana v. Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), a tvrdí, že není způsobilá být žalovanou stranou v řízení před unijními soudy. Postačuje totiž konstatovat, že tyto věci nejsou relevantní, jelikož se týkají skutečností předcházejících změně statusu Eulex Kosovo provedené rozhodnutím 2014/349, a dále, že se jednalo o žaloby na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byla žaloba podána na základě článku 272 SFEU, postačuje, že smlouva obsahující rozhodčí doložku byla podepsána Eulex Kosovo „na účet Unie“, a není nezbytné, jak tvrdí, aby byla „institucí nebo jiným subjektem Unie“ ve smyslu článku 263 SFEU.

38 Tribunál je příslušný na základě článku 272 SFEU pouze v souvislosti s poslední smlouvou na dobu určitou uzavřené mezi žalobcem a Eulex Kosovo.

39 V první řadě z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál je zjevně nepříslušný k rozhodnutí o první části hlavních bodů návrhových žádání. První bod návrhových žádání, znějící na změnu všech smluvních vztahů žalobce s jednotlivými misemi, které byly jeho postupnými zaměstnavateli, na smlouvy na dobu neurčitou, předpokládá zohlednění účinků předchozích pracovních smluv uzavřených mezi těmito misemi a žalobcem, které výslovně stanovují příslušnost belgických soudů. Vzhledem k tomu, že se příslušnost Tribunálu omezuje na poslední smlouvu na dobu určitou, neumožňuje mu rozhodnout o tomto bodě návrhových žádání. Tribunál je rovněž zjevně nepříslušný pro podpůrné návrhy domáhající se určení, že žalované porušily povinnost oznámení výpovědi v rámci ukončení smlouvy na dobu neurčitou a že propuštění žalobce mělo zneužívající povahu. Tribunál je rovněž zjevně nepříslušný k rozhodnutí o návrzích na náhradu škody, které jsou akcesorické k výše uvedeným návrhům, znějících na náhradu újmy plynoucí ze zneužívání po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, porušení povinnosti oznámení výpovědi a neoprávněného propuštění.

40 V druhé řadě je Tribunál zjevně nepříslušný k rozhodnutí o druhé části hlavních bodů návrhových žádání v rozsahu, v němž znějí na určení, že ESVČ, Rada a Komise zacházely s žalobcem během jeho zaměstnání v misích diskriminačně, co se týče jeho odměny, nároků na důchod a dalších výhod, a že měl být přijat jako dočasný zaměstnanec některé z nich, a na získání náhrady újmy z toho plynoucí. Tyto body návrhových žádání totiž směřují proti Radě, Komisi a ESVČ, které nejsou stranami poslední smlouvy na dobu určitou, a týkají se tedy předchozích smluvních vztahů, pro něž není Tribunál příslušný.

41 Pokud jde o tvrzení žalobce týkající se údajného porušení jeho práva na účinnou právní ochranu v případě, že jeho žaloba bude prohlášena za nepřípustnou, je třeba uvést, že na rozdíl pod toho, co zřejmě tvrdí žalobce, to, že belgické soudy nejsou příslušné, pokud jde o poslední smlouvu na dobu určitou, nemůže mít za důsledek, že by dále nebyly příslušné v případě sporů souvisejících s předchozími pracovními smlouvami uzavřenými mezi žalobcem a misemi. Nepříslušnost Tribunálu k rozhodnutí o hlavních bodech návrhových žádání v rozsahu, v němž znějí na posouzení účinků smluv předcházejících poslední smlouvě na dobu určitou, nezbavuje žalobce práva na účinnou právní ochranu, jelikož má možnost obrátit se na vnitrostátní soud, který je příslušný na základě rozhodčích doložek obsažených v těchto smlouvách.

K bodům návrhových žádání formulovaným podpůrně

42 Podpůrně předkládá žalobce návrh na náhradu škody založený na mimosmluvní odpovědnosti „evropských orgánů“. Tvrdí, že žalované v rámci smluvního vztahu, který mu vnutily, porušily zásady právní jistoty, respektování nabytých práv a ochrany legitimního očekávání, právo na řádnou správu, zásadu administrativní transparentnosti a povinnost jednat s náležitou péčí, zásadu ochrany jednotlivců a Evropský kodex řádné správní praxe. Tvrdí, že pokud by musela být hlavní část žaloby odmítnuta jako nepřípustná nebo zamítnuta jako neopodstatněná, prokazovalo by to porušení těchto zásad žalovanými, jelikož žalobce by nebyl s to určit, jakým právem se řídí jeho smlouvy a v jakých lhůtách a rozsahu lze tato práva nebo jejich porušení uplatňovat. Rozhodnutí Tribunálu, kterým by byla hlavní část jeho žaloby odmítnuta jako nepřípustná nebo zamítnutá jako neopodstatněná, by mu tedy způsobilo škodu odhadovanou na 150 000 eur.

43 Úvodem je třeba uvést, že projednávaná žaloba je založena pouze na článku 272 SFEU. Žalobce však výslovně tvrdí, že uplatňuje mimosmluvní odpovědnost žalovaných pro případ, že by jeho hlavní body návrhových žádání, dovolávající se smluvní odpovědnosti žalovaných, byly zamítnuty.

44 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žaloba na náhradu škody je samostatným procesním prostředkem majícím svou zvláštní funkci v rámci systému procesních prostředků. Jejím předmětem je návrh na náhradu škody vyplývající z protiprávního aktu nebo jednání přičitatelného některému z orgánů (viz rozsudek ze dne 18. prosince 2009, Arizmendi a další v. Rada a Komise, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 a T-484/04, EU:T:2009:530, bod 64 a citovaná judikatura).

45 Nelze vyloučit, že by smluvní a mimosmluvní odpovědnost unijního orgánu mohly ve vztahu k některému z jeho smluvních partnerů existovat současně.

46 V projednávaném případě žalobce ve svém podpůrně vzneseném návrhu na náhradu škody neuplatňuje porušení smluvních povinností ani pravidel, jimiž se řídí smluvní vztahy, ale porušení zásad, které musí orgány respektovat v rámci svých administrativních odpovědností. Cílem tohoto podpůrného návrhu je tvrzení odpovědnosti žalovaných jako administrativních orgánů, nikoliv jako smluvních stran.

47 Je tudíž třeba mít za to, že i když žalobce výslovně neuvádí, že by základem jeho podpůrně vzneseného návrhu na náhradu škody byly články 268 nebo 340 SFEU, tento návrh směřuje k uplatnění mimosmluvní odpovědnosti žalovaných.

48 Je třeba připomenout, že na základě čl. 21 prvního pododstavce ve spojení s čl. 53 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí každá žaloba obsahovat uvedení předmětu sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si svou obhajobu a Tribunálu o žalobě rozhodnout případně bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k přípustnosti žaloby nezbytné, aby základní skutkové a právní poznatky, na kterých je žaloba založena, vycházely přinejmenším stručně, avšak soudržným a srozumitelným způsobem, ze samotného textu žaloby. Konkrétněji, aby byly splněny tyto požadavky, musí žaloba znějící na náhradu škody údajně způsobené unijním orgánem obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (viz rozsudky ze dne 2. března 2010, Arcelor v. Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 132 a citovaná judikatura; usnesení ze dne 5. října 2015, Grigoriadis a další v. Parlament a další, T-413/14, nezveřejněné, EU:T:2015:786, bod 30).

49 V projednávaném případě žaloba, a to i pokud je posuzována jako celek, neumožňuje s požadovanou jasností a přesností určit dostatečně přímou příčinnou souvislost mezi porušeními práva, kterých se údajně dopustily žalované, a újmou uplatňovanou žalobcem, jež plyne z toho, že Tribunál zamítnul jeho hlavní body návrhových žádání.

50 Žalobce totiž tvrdí, že žalované porušily některé zásady, které musí jakožto správní orgány dodržovat, a dále se spokojuje s uplatněním existence újmy plynoucí z toho, že Tribunál zamítnul jeho hlavní body návrhových žádání. Tribunál není schopen pochopit, jak by jeho rozhodnutí o zamítnutí hlavních bodů návrhových žádání z důvodu zjevné nepříslušnosti mohlo mít základ v jednání žalovaných.

51 Z toho plyne, že body návrhových žádání vznesené podpůrně nesplňují požadavky stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu, a jsou tedy zjevně nepřípustné.

52 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalobu je třeba zčásti zamítnout pro zjevnou nepříslušnost a zčásti odmítnout jako zjevně nepřípustnou.

K nákladům řízení

53 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada, Komise, ESVČ a Eulex Kosovo požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit mu náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se částečně zamítá a částečně odmítá.**

2) Liamu Jenkinsonovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

V Lucemburku dne 9. listopadu 2016.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
H. Kanninen